

Nr 229.

Av herr **Jacobsson** i Igelsbo m. fl., i anledning av Kungl. Maj:ts framställning om anslag till fiskets befrämjande i de särskilda orterna.

I årets statsverksproposition har avslagits en av kungl. lantbruksstyrelsen gjord framställning om statsbidrag för återupptagande av en mera allmän statistik över insjöfiskets avkastning m. m. Då det för saltvattensfiskets del för närvarande utgår liknande anslag för insamlande av primäruppgifter över detta fiskes avkastning, redskap m. m., har från insjöfiskets håll framförts önskemål om att insjöfisket i detta fall bör vara likvärdigt med saltsjöfisket, varigenom en mera ingående kännedom om detsammes avkastningssiffror, redskap, förnödenhetsförbrukning och allmänna värde ur folkhushållningssynpunkt bättre kunde framträda. Detta borde till en början ske genom återupptagande av den 1923 upphörda sötvattensstatistiken. Insjöfisket tillhör ju de näringsgrenar, vilka ligga väl skyddade inom landets gränser. Med en rationell skötsel är och ännu mera borde det bliva en viktig faktor i folkhushållet; framför allt gäller detta sådana tider då tillgången på andra födoämnen kan tänkas vara beskuren. Vid framställningar om förbättringar inom fisket i fråga, oavsett om det gäller fiskevårdande uppgifter, redskapsförbrukning eller vid skador genom invallningsföretag, sjösänkningar m. m., har det alltid visat sig att beräkningsgrunden för den skada eller den fördel, som insjöfisket kan tänkas medföra, svårligen kan låta sig fastställas. I första hand beror då detta på avsaknaden av statistiska uppgifter.

Vid en beräkning av uppläggning av ett reservförråd av redskap för insjöfisket för framtida behov, framförd redan 1937 till vederbörande myndigheter, vore det av stort värde att ha faktiska uppgifter på förbrukningen av densamma att hålla sig till. Avkastningssiffrorna från insjöfisket äro otvivelaktigt för låga enligt senaste officiella statistiska beräkningar. Vid statens investeringar av kapital inom insjöfisket finnes för närvarande icke någon säker beräkningsgrund, huru långt man ekonomiskt bör tillåta detta, utan att man erhåller vederhäftiga statistiska uppgifter om dess avkastning och behov av kapital för att rationellt kunna utnyttja detsamma och ge dess yrkesmässiga utövare en skälig inkomst.

De statliga myndigheternas inställning vid bedömande av åtgärder för insjöfisket hänsyftar i de flesta fall på 1923 års statistiska uppgifter, vilka

genom sedermera företagna utredningar i kungl. lantbruksstyrelsen bland annat vid dess fiskeribokföringsverksamhet visat sig vara för låga och böra ökas med minst 50 procent.

Då det ur nationalekonomisk och demokratisk synpunkt knappast kan vara riktigt att det till en del av vårt svenska fiske (saltvattensfisket) utgår årligt anslag med 12 000 kronor för insamlande av statistiska uppgifter, medan för den övriga delen (insjöfisket) icke ges samma möjligheter att genom samma slags uppgifter kunna förebringa värdet av detsamma, anses det från insjöfiskarhåll skäligt att liknande belopp som årligen utgår till saltvattensfisket anslås till insamlande av primäruppgifter för insjöfisket.

Med tanke på de framsteg som såväl den ekonomiska som fackliga verksamheten vunnit inom insjöfisket torde insamlingen av sådana uppgifter lämpligen böra samordnas mellan vederbörande myndigheter och fiskets organisationer, varvid böra medtagas såväl avkastningen och redskapsförbrukningen som båtar och motorer.

Med anledning härav få vi hemställa,

att riksdagen ur anslaget för fiskets befrämjande i de särskilda orterna måtte i likhet med vad som årligen utgår till saltvattensfisket anslå 12 000 kronor årligen under en tid av 5 år för bestridande av kostnaderna för insamling av statistik för insjöfisket.

Stockholm i januari 1948.

Edvin Jacobsson
i Igelsbo.

Filip Kristensson.

Rudolf Boman
i Kieryd.

Ruben Swedberg.
